

Kiss Károly:

2026 április 12: Csatlakoztunk Európához

(az Orbán-rendszer 16 éve és bukása)

Az elmúlt 16 évet én az újkori magyar történelem egyik legsikeresebb korszakának tartom. A kormány – ígéretéhez híven – közel egy millió munkahelyet teremtett, bevezette a közmunka rendszerét, elértük a teljes foglalkoztatottságot. Ügyesen kombinálta a kínálati és keresleti-oldali gazdaságpolitika elemeit. Az adókat alacsony szinte tartotta, és így a termelőket és a dolgozókat a teljesítményük növelésére ösztönözte. Másfelől pedig számtalan módon és programmal növelte a keresleti oldalt, ami „húzta” a gazdaságot. Ezeknek az intézkedéseknek a legjelentősebb köre a családpolitika, a különféle kedvezmények nyújtása. De a kisvállalkozói programok, a fiatalok lakáshozjuttatási programja, a településfejlesztési támogatások is ide tartoznak. A kormány olyan feladatokkal is megbírkózott, mint az előző kormányok által a költségvetési konszolidáció jegyében eladott bankszektor, energiaszektor, úthálózat, repülőtér visszavásárlása. Szociálpolitikai érzékenységére utal a 13., majd a 14. havi nyugdíjak bevezetése. Jó kapcsolatokat tartott fenn a nagyhatalmakkal; Magyarország a külföldi tőkebefektetések egyik célpontja lett. A határon túli magyarokat is segítette intézményeik fejlesztésében, kultúrájuk megőrzésében. Megvédte az országot a bevándorlótól. Akkor mégis, mi okozta ezt a csúfos választási kudarcot?

Az egyik legfontosabb oknak azt tartom, hogy az ellenzéknek sikerült rányomnia **az Európa-ellenesség bélyegét**. Már vagy két évtizede azt hajtogatom, hogy Nyugat-Európa degenerálódik. Kezdődött ez azzal, hogy feladták a hagyományos osztály- és nemzettudatot és a nemi identitással és annak különféle változataival helyettesítették. Leértékelték a múltat (cancel culture) – bár ez inkább Amerikára volt jellemző. Folytatódott azzal, hogy korlátlanul beengedték a bevándorlók tömegeit, és elkezdődött az egyes országok eliszlámosodása. Brüsszelben a nemzetek Európája helyett egy föderalista európai integráció létrehozására törekedtek, mely még jobban felszámolná a tőkeérdekeltségekkel szemben álló nemzeti korlátokat. Legutóbb pedig egy végtelenül erkölcstelen háborús bujtogatásba kezdtek. Amerika és Nyugat-Európa – hogy Oroszországot meggyengítsék – Ukrajnát a NATO-ba invitálták, mely kiprovokálta az oroszok támadását. Amerika ebből később kiszállt, és a nyugat-európaiak most a szerencsétlen ukránok felbujtásával és nyakló nélküli támogatásával akarják legyőzni (legyőzetni) az oroszokat.

Mindeddig büszke voltam arra, hogy ebből a nyugat-európai örületből hazánk kimaradt. Egy olyan kormányunk volt, mely az új identitásokkal szemben a hagyományos keresztény és nemzeti értékek mellett köteleződött el. A brüsszeli vezetéssel szembeszállva nem engedte be a migránsokat. Ellenállt a brüsszeli föderalista törekvéseknek. Nem vett részt Ukrajna Oroszország elleni háborújának pénzügyi támogatásában, nem mert mondani az Oroszország elleni szankciókra. Azt pedig különösen ellenezte, hogy a NATO, esetleg az EU-tagországok csapatokat küldjenek Ukrajnába. A tűzszüneten és a békekötésen munkálkodott, azzal ellenezte az ukrán nép áldozattá tételét a nyugat-európaiak mondvacsinált (a hadiipar

profitérdekeltségét szolgáló) fenyegetettségének oltárán. Nemet mondott Ukrajna EU-tagságára, hiszen az az átlaghoz képest kevésbé fejlett tagországok számára igen súlyos anyagi következményekkel járna.

Magyarországra – kormányának okos, bátor és következetes politikájának köszönhetően – Európa és a világ nemzeti érzelmektől vezérelt politikai erői úgy néztek, mint követendő példaképre. Magyarország a nemzeti szuverenista erők, a patrióták középpontjává vált. Ráadásul a kormány – hogy ellensúlyozza a Brüsszellel fennálló konfliktust – sikeres külpolitikát folytatott: jó gazdasági és politikai kapcsolatokat épített ki a nagyhatalmakkal: Amerikával, Kínával és Oroszországgal. Mindennek most vége.

Az ellenzék ezt úgy tematizálta, hogy az Orbán-kormány szembefordult Európával, az európai értékekkel. A felszínen ez tényleg így jelent meg, és a szavazók többsége vevőnek bizonyult erre a hamis szemfényvesztésre, nem gondolva bele, hogy mit is jelentenek ma az európai értékek. Einstein azt mondta, hogy két végtelen dolog van a világban: maga az Univerzum és az emberi hülyeség... Csatlakozom.

Azt is el kell ismerni, hogy az orosz-ukrán háború okainak, előzményeinek a kibogozása nem könnyű feladat, és az átlagos szavazótól nem várható el, hogy az ahhoz szükséges politikatörténeti felkészültséggel rendelkezzen.

A kormánnyal való tömeges szembefordulás és elégedetlenség másik okának én egy vulgáris vád sikerterjesztését látom: Orbán lop! Az átlagembertől az sem várható el, hogy a gazdasági folyamatokat elemezze, és különösen hogy a fontosabb összefüggéseket megértse. Felesleges próbálkozás lenne megmagyarázni a közepes fejlettség csapdáját. Vagy hogy a visszavásárolt nemzeti vagyon költségvetési kiadásai hogyan hatottak a legutóbbi időkhöz a költségvetés finanszírozására és a forint árfolyamára. A nehéz körülmények között élők bűnbakot keresnek. És mennyivel könnyebb a rendszer korruptségával magyarázni a személyes sikertelenséget, semmint a helyzetet elemezni és megérteni. És itt térjünk rá az Orbán-rendszer bírálatára. Nyilvánvaló, hogy a NER alapvető érdekeket sértett, hiszen az állami megrendeléseket többnyire egy viszonylag szűk kör kapta. Ezt célszerű lett volna bővíteni. De ne felejtsük el, hogy az alapvető cél a nemzeti nagytőke kialakítása volt – a NER ezt szolgálta. Az átlagembert irritálja a mások meggazdagodása, és ha ezek a mások a kormányfő családi köréhez tartoznak, azt nehezen tudja elfogadni. Erre – és különösen az ezzel kapcsolatos kommunikációra – jobban kellett volna ügyelni. Sokat ártott az MNB vagyona körüli tisztázatlanság is.

Megemlíthető még az oktatás és az egészségügy kezelése. A szakmát szembefordította a kormánnyal, hogy nem kaptak külön minisztériumot, a „rendőrminiszter” alá lettek besorolva. A környezetvédelem is megérdemelt volna – a korábbiakhoz hasonlóan – egy külön minisztériumot; annak hiánya a környezetvédőket már eleve a kormány ellenségeivé tette. Azt pedig valóban a jogállamiság megsértésének tartom, hogy a köztvé a kormánypropaganda szócsövénévé vált, a médiatanács nem működött – ezt nem lett volna szabad megtenni. Végül, szerintem nem volt szerencsés Ukrajna ellenségként kezelése. A kormány Ukrajna-politikájával teljes mértékben egyetértettem, de az ukránok e háború áldozatait, a velük szemben használt ellenséges hangnemet nem volt indokolt.

Mindezzel együtt – mint elemzésem kezdetén írtam – az elmúlt 16 évet a magyar történelem sikeres korszakának tatom, Orbán Viktort pedig az egyik legnagyobb magyar államférfinak. Ritka az a politikus, aki ennyit tett országunk fejlődéséért, kultúránk megmaradásáért, nemzetközi hírnevünk és pozícióink erősítéséért. Külön érdeme, hogy kiépítette a nemzeti oldal ideológiájának háttérintézményeit. (Az új miniszterelnök első sajtókonferenciáján bejelentette, hogy ezeket fel fogja számolni. – Ez sokatmondó kijelentés; utal arra, hogy mit jelent számára a nemzeti érzés.) Reménykedjünk, hogy Nyugat-Európa felelőtlensége nem sodorja a kontinenst – és így vele együtt minket is, az új kormány óvatlan politikájának köszönhetően – egy Oroszország elleni háborúba.

Bp. 2026. ápr. 13.